

A doua zi de dimineată, cind Arhiva Generală abia își începuse programul, cu funcționarii deja așezați la locurile lor, domnul José întredeschise ușa de comunicare și făcu pst, pst pentru a atrage atenția colegului registrator care se afla cel mai aproape. Omul își întoarse capul și văzu un chip congestionat, clipind des din ochi. Ce doriți, întrebă, cu un glas șoptit ca să nu perturbe serviciul, dar strecurînd în cuvinte un ton de recriminare ironică, de parcă scandalul absentei nu făcuse decît să-i dea dreptate celui deja scandalizat de intirziere. Sînt bolnav, spuse domnul José, nu pot să vin la serviciu. Colegul se sculă, contrariat, făcu trei pași spre inspectorul din sectorul său și îl informă, Scuzăți-mă, domnule, a venit domnul José și spune că e bolnav. La rîndul său, inspectorul se ridică, făcu patru pași spre subșeful respectiv și îl informă, Scuzăți-mă, domnule, a venit registratorul, domnul José, și spune că e bolnav. Înainte de a face cei cinci pași care îl separau de biroul conservatorului, subșeful veni să se intereseze de natura bolii. De ce vă plîngeți, întrebă. Sînt răcit, răspunse domnul José. O răceală n-a fost niciodată un motiv pentru a lipsi de la lucru. Am febră. De unde știți că aveți febră. Mi-am pus termometrul. Cîteva zecimi de grad deasupra temperaturii normale. Nu, domnule, am treizeci și nouă. La o simplă răceală nu urcă niciodată așa de mult. Atunci poate am gripă. Sau pneumonie. Nu cobîți. Admit numai o ipoteză, nu cobesc. Scuzăți-mă, era o expresie. Și cum ați ajuns în această stare. Cred că a fost din pricina ploii care m-a prins. Imprudențele se plătesc. Aveți dreptate. Bolile contractate din motive străine de serviciu n-ar trebui luate în considerație. Într-adevăr, nu eram de serviciu. Îl voi informa pe șef. Da.

domnule, Nu închideți ușa, s-ar putea să dorească să vă dea vreo instrucțiune. Da, domnule. Conservatorul nu dădu instrucțiuni, se mărgini să arunce o privire pe deasupra capetelor aplecate ale funcționarilor, făcând un gest cu mina, o mișcare scurtă, ca și cum ar fi disprețuit subiectul ca lipsit de importanță sau ar fi aminat pe mai târziu atenția pe care intenționa să i-o acorde, de la distanța unde se afla, domnul José nu e în stare să distingă diferența, presupunând că ochii lui inflamați și plini de lacrimi ar putea vedea atât de departe. În orice caz, închipuiți-vă că domnul José, înspăimântat de această privire, fără să-și dea seama ce face, deschise puțin mai mult ușa, arătându-se pe de-a-ntregul Arhivei Generale, cu un halat vechi pe deasupra pijamalei, cu picioarele virite în niște papuci scilciați, cu aerul abătut al celui care a făcut o răceală cumplită sau o gripă păcătoasă sau o bronhopneumonie din cele care te omoară, nu știi niciodată, de atâtea ori în viață o boare ușoară se preschimbă în uragan distrugător. Subșeful se apropie ca să-i spună că azi sau mâine va fi vizitat de medicul oficial, însă imediat, ca prin minune, rosti câteva cuvinte pe care nici un funcționar inferior al Arhivei Generale, el sau altul, nu avusese fericirea să le audă vreodată. Șeful vă urează însănătoșire grabnică, chiar subșefului nu-i venea să creadă ce spune. Stupefiat, domnul José avu totuși destulă prezentă de spirit ca să-și întoarcă privirile spre conservator în semn de mulțumire pentru urarea neașteptată, însă acesta își ținea capul plecat, ca și cum s-ar fi dedicat muncii, ceea ce, cunoscând noi obiceiurile lucrătoare ale acestei Arhive Generale, este mai mult decît îndoielnic. Încet, domnul José închise ușa și, tremurînd de emoție și de febră, se băga în pat.

Nu prinsese numai acea ploale care-l potopise în timp ce, alunecînd pe acoperișul magaziei, se strădula să pătrundă în școală. Cînd, la căderea nopții, ieșise în sfîrșit pe fereastră, ajungînd în

stradă, nu-și putea imagina, sârmanul, ce-l așteaptă. Neplăcutele circumstanțe ale escaladei, plus praful acumulat în arhiva din pod îl aduseseră într-o stare de indescriptibilă murdărie care-l acoperea din cap pînă în picioare, cu fața și părul năclăite de negreală, miinile ca doi butuci minjiți de cărbune, ca să nu mai vorbim de îmbrăcăminte, gabardina îmbibată de grăsime și transformată în zdreanță, pantalonii de parcă s-ar fi tăvălit în smoală, cămașa care părea c-a fost folosită la curățirea unui coș acoperit de secole de funingine, orice vagabond, chiar trăind în cea mai cumplită mizerie, ar fi ieșit pe stradă cu haine mai demne. Cînd domnul José, la două străzi de școală, opri un taxi ca să se întoarcă acasă, se întîmplă ce era de așteptat, șoferul, văzînd arătarea neagră, apărută subit din măruntaiele nopții, se înspăimîntă și accelerează, și n-a fost singura dată, trei taxiuri, cărora domnul José le făcu semn după aceea, dispărură după colț de parcă erau urmărite de diavol. Domnul José se resemnă să se întoarcă acasă pe jos, nici măcar într-un autobuz n-ar fi îndrăznit acum să se urce, răbdare, încă o oboseală se va adăuga oboseli care de-abia îl lăsa să-și tîrască picioarele, dar, din nenorocire, peste puțină vreme, ploaia reîncepu să cadă și nu se opri nici o clipă în timpul nesfîrșitului drum, străzi, străduțe, piețe, bulevarde, printr-un oraș care părea pustiu, un om singur, șirolînd de apă, fără măcar o umbrelă să-l apere de rafale, se înțelege de ce, nimeni nu pornește la atac cu umbrela după el, e ca-n război, s-ar putea adăposti în golul unei uși, așteptînd o pauză a cerului, dar n-avea rost, mai mult de atît nu se putea uda. Cînd domnul José ajunse acasă, singura parte relativ uscată din îmbrăcăminte a lui era un buzunar al hainei, cel interior din partea stîngă, unde pusese fișele școlare ale femeii necunoscute, umblase tot timpul cu mina dreaptă pe ele, apărîndu-le de ploaie, dacă l-ar fi zărit cineva ar fi crezut, văzîndu-i chipul suferînd, că îi era rău de la inimă. Dîrdîind, se

dezbracă pînă la piele, întrebîndu-se vag cum va rezolva problema curăţării mormanului de rufe aruncate pe podea, nu stătea atît de bine cu hainele, pantofii, ciorapii şi cămăşile ca să le poată trimite la curăţătorie pe toate odată, de parcă ar fi avut nu ştiu cîte, un costum complet, cu siguranţă, mîine îi va lipsi cîte ceva, cînd va trebui să se îmbrace cu ce-i rămăsese. Se hotări să lase problema pe mai tîrziu, acum trebuia să se spele de mizerie, dar boilerul funcţiona prost, apa ieşea cînd fierbinte, cînd rece ca gheaţa, numai cînd se gîndi la asta şi se înfloră din cap pînă în picioare, apoi, încercînd parcă să-şi dea curaj, murmură, Poate că face bine la răceală, un jet cald, altul rece, aşa am auzit. Intră în cămăruţa care ţinea loc de baie, se privi în oglindă şi înţelese spaima şoferilor, în locul lor ar fi făcut la fel, ar fi fugit mîncînd pămîntul de arătarea cu ochii afundaţi în orbite şi gura cu urme de bale negre la colţuri. Boilerul nu se purtă prea urît de astă dată, doar la început îl şfichiui cu două biciuri reci, apa deveni apoi caldă şi reconfortantă, din cînd în cînd cîte un şuvoi opărit chiar îl ajută să dizolve murdăria. Ieşind din baie, domnul José se simţea ca nou, însă, de cum se băgă în pat, reîncepu să tremure, se gîndi să deschidă sertarul noptierei, unde ţinea termometrul, care curînd îi spuse, Treizeci şi nouă de grade, dacă mîine-dimineată mă voi simţi ca acum n-am să pot merge la lucru. Ori din pricina febrei, ori a oboselii, sau a celor două la un loc, gîndul nu-l nelinişti, nedisciplinata idee de a lipsi de la serviciu nu i se păru ciudată, în acel moment domnul José nu părea domnul José sau erau doi domni José culcaţi în acelaşi pat, cu pătura trasă pînă la nas, un domn José care-şi pierduse simţul responsabilităţii, alt domn José cărula nu-l mai păsa. Cu lumina aprinsă, dormită cîteva minute, dar imediat se trezi tresărînd, visase c-a uitat fişele pe scaunul din pod, că le-a abandonat în mod deliberat, ca şi cum toată aventura nu avusese alt scop decît să le caute şi să le găsească. Visă, de

asemenea, că intra cineva în pod după plecarea lui și că, văzînd teancul cu treisprezece fișe, se întreba, Ce mister se ascunde aici. Pe jumătate amețit, se ridică să le caute, le pusese pe masă cînd își golise buzunarele hainei, apoi se întoarse în pat. Fișele erau pătate de urme de degete negre, unele chiar îi arătau cu absolută claritate amprente digitale, mîine va trebui să le șteargă ca să elimine orice posibilitate de identificare. Ce prostie, își spuse, tot ce atingem rămîne cu amprente digitale, le șterg pe astea și las altele, deosebirea e că unele sînt vizibile, altele nu. Închise ochii și curînd recăzu în somnolență, mîna care de-abia ținea fișele alunecă pe cuvertură, cîteva au căzut pe jos, erau pozele unei fete la diferite vîrste, de la fetiță la adolescentă, aduse abuziv aici, nimeni n-are dreptul să-și însușească portrete ce nu-i aparțin, doar dacă i-au fost oferite, cînd lei în buzunar fotografia cuiva e ca și cum i-ai lua o parte din suflet. Visul domnului José, dar din acesta nu se deșteptă, era acum altul, se vedea pe sine însuși curățînd amprente digitale pe care le lăsase prin școală, erau pretutindeni, pe fereastra pe unde intrase, în cabinetul medical, în secretariat, în biroul directorului, în sala de mese, în bucătărie, în arhivă, de cele din pod hotări că nu merita să se ocupe, acolo nu va urca nimeni ca apoi să se întrebe, Ce mister se ascunde aici, problema era că mîinile care ștergeau urma vizibilă lăsau o urmă invizibilă, dacă directorul liceului se va plînge de spargere poliției și se va face o investigație serioasă, domnul José va ajunge la închisoare, la fel de sigur cum doi cu doi fac patru, imaginați-vă dezonoarea și rușinea care vor păta pe veci reputația Arhivei Generale a Stării Civile. La miezul nopții, domnul José se trezi arzînd de febră, părea că delirează, spunea, N-am furat nimic, n-am furat nimic, și era adevărat că, în sensul strict al cuvîntului, nu furase nimic, oricît ar căuta și ar cerceta directorul, oricîte verificări, numărători și confruntări ar face, cu inventarul în

mină, bifind obiect după obiect, concluzia va fi aceeași. Furt, ceea ce se cheamă furt, n-a fost, desigur, va veni bucatăreasa să spună că lipsește mincare din frigider, dar, presupunind că acesta a fost singurul delict comis, cînd furi ca să mîncîci, după o opinie mai mult sau mai puțin generalizată, nu se cheamă c-ai furat, cu asta pînă și directorul e de acord, poliția e aceea care, din principiu, susține o opinie diferită, însă acum nu va avea ce face și va pleca bombănind. Aici se ascunde un mister, nimeni nu-ți sparge casa doar ca să-și ia micul dejun. În orice caz, cum declarația categorică a directorului, așternută în scris, era că nimic cu sau fără valoare nu lipsea din școală, agentii s-au hotărît să nu ia amprente digitale, cum o cerea rutina. Și așa avem de lucru pînă peste cap, spuse cel care conducea grupul de anchetatori. În ciuda acestor cuvinte liniștitoare, domnul José nu mai reuși totuși să doarmă pînă în zori, de teamă că visul se va repeta și că poliția va reveni cu lupe și cu praf de cretă.

N-are nimic în casă pentru a pune capăt febrei, iar medicul numai spre seară o să-și facă apariția, poate nici n-o să vină azi, și nu va aduce medicamente, se va mulțumi să scrie obișnuita rețetă pentru cazurile de răceală și gripă. Rufele murdare sînt încă îngrămădite în mijlocul casei și domnul José le contemplă din pat, cu un aer perplex, ca și cum nu i-ar aparține, un rest de bun-simț îl împiedică totuși să întrebe, Cine a venit aici să se dezbrace, și același bun-simț îl silește să reflecteze, în sfîrșit, la complicațiile, de natură alit personală, cit și profesională, care ar rezulta dacă i-ar intra în casă un coleg, din proprie inițiativă sau trimis de un șef să afle cum se simte, iar acesta ar da peste toată această mizerie. Cînd se sculă în picioare se simți de parcă brusc ar fi fost proiectat în vîrfurile scării, dar ameteala nu era ca celelalte, venea de la febră și, probabil în parte, de la nemincare, ce mîncase în școală, pîrînd suficient de fiecare dată,